

[Dyremose]

forslag, fordi det var mere vidtgående end det 6. selskabsdirektiv, bad vi om en sammenligning af det for øjeblikket foreliggende udkast til det europæiske selskabsdirektiv og nærværende lovforslag. Ministeren kom med en redegørelse, men glemte at anføre, hvad den mindste tilladte aktiekapital var for det europæiske selskab. Vi spurgte om det i udvalget og fik at vide, at i forslaget til Rådets forordninger om statut for europæiske aktieselskaber er minimumskapitalen fastsat til 100.000 RE – en RE er ca. 7,80 danske kroner. Det er svaret på spørgsmål 60. Det vil altså sige, at der er tale om en aktiekapital på 780.000 kr. Det er en væsentlig forskel fra det danske forslag. Det vil betyde, at langt de fleste anpartsselskaber ikke ville komme ind under loven, og det vil betyde, at et meget stort antal aktieselskaber heller ikke ville. Denne væsentlige oplysning var udeladt i ministerens besvarelse.

Vi stillede derfor et supplerende spørgsmål og spurgte, om der ikke var andre, ikke oplyste differencer mellem EF-direktivudkastet og det foreliggende lovforslag. Den 29. maj, altså dagen før der skulle afgives betænkning, fremkom der et nyt svar på spørgsmål 75, hvoraf det fremgår, at der er 4 yderligere forskelle mellem direktivudkastet og det foreliggende lovforslag. Herunder er der bl. a. den forskel, at man i direktivudkastet regner med valg af medarbejderrepræsentanter for en 4-årig periode, hvor man i lovforslaget regner med 2 år. Det var et af de punkter, vi også havde boret i i udvalgsarbejdet, og både arbejdsgiverrepræsentanter og FTF – altså funktionærer og tjenestemænd – havde påpeget over for udvalget, at et stort, værdifuldt element i bestyrelsesarbejdet ville være, at de medarbejdervalgte bestyrelsesrepræsentanter kunne sidde i en 4-årig periode. Denne henvendelse fra begge de involverede parter har ministeren og flertalspartierne siddet overhørig. Det viser sig altså, at det er en henvendelse, der svarer til indholdet af det for øjeblikket foreliggende EF-direktivudkast.

Et andet hovedspørgsmål i diskussionen i udvalget har været antallet af valg pr. koncern. Industrirådet havde forstået ministerens lovforslag således, at man i et specifikt eksempel skulle gennemføre 13 valg. Ministeren beroligede med, at lovtæksten skulle forstås således, at man kun skulle gennemføre 4 valg. Vi syntes stadig væk, at 4 valg var for

meget, og vi spurgte derfor, hvorledes et ændringsforslag, der sikrer, at der kun afholdes ét valg pr. koncern i det egentlige moderselskab, skulle udformes. Det fik vi svar på den 29. maj, og i det svar sagde ministeren: »Jeg finder det derfor ikke muligt at udforme et ændringsforslag som anført.« Ministeren fandt det ikke muligt. Vi sagde: det kan ikke være rigtigt, hr. minister, at man med den ekspertise, der er til rådighed, ikke kan udforme det ændringsforslag. Senere samme dag modtog vi et svar, hvoraf det fremgik, at det var muligt, idet der kom et forslag til formulering. At ministeren så ikke kunne tilslutte sig den formulering er en anden sag. Det viser, at vi på samme dag har fået misvisende oplysninger af ministeren, idet han først siger, at det ikke er muligt at udarbejde et sådant ændringsforslag, og så, presset af udvalget, selvfølgelig fremkommer med et forslag til formulering. Det er ikke en rimelig arbejdsform at byde oppositionen, som også skal kunne trække på embedsmændenes ekspertise i at formulere forslag.

Lovforslaget indeholder også en række bemyndigelser til ministeren, og det er vi efterhånden blevet noget utrygge ved, bl. a. med hensyn til hvordan valgene skal foregå. Vi havde derfor spurgt ministeren, om han ville forelægge de regelsæt, som han tænkte at udarbejde, for udvalget, inden lovforslaget blev vedtaget i folketinget. Han sagde: nej. Vi spurgte: hvad sker der så? Ministeren sagde, at han ville forhandle det med parterne. Vi spurgte så: hvis man ikke ved denne forhandling kan blive enige, hvad sker der så? Ministeren svarede den 22. maj ved at sige, at han ikke havde til hensigt at forelægge folketinget udkast til disse regler forinden lovforslagets vedtagelse. Ministeren undlod i svarene på spørgsmål nr. 56 og 57 at sige, hvad der ville ske, hvis enighed ikke kunne opnås. Vi spurgte igen, hvad ministeren ville gøre, såfremt enighed ikke kunne opnås, og den 29. maj svarede ministeren i et svar på spørgsmål nr. 67 og 74:

»Til slut vil jeg understrege, at jeg heller ikke forud for forhandlingerne med organisationerne kan forudskikke resultatet af forhandlingerne.«

Det er ikke et svar, det er et forsøg på at vige udenom. Ministeren har ikke på nogle af de utallige spørgsmål, der er stillet, villet svare, hvad han vil gøre, såfremt de to parter